

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 296/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou AS Legal, s. r. o., Hlučínska 1/11, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Šulva, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 95/2012 a jeho uzneseniami č. k. 25 Cb 95/2012-375 zo 7. marca 2019 a č. k. 25 Cb 95/2012-396 z 1. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED],

████████████████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 95/2012 a jeho uzneseniami č. k. 25 Cb 95/2012-375 zo 7. marca 2019 a č. k. 25 Cb 95/2012-396 z 1. apríla 2019 (spolu aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom bol pod sp. zn. 25 Cb 95/2012 vedený spor v právnej veci sťažovateľky v procesnom postavení žalobkyne proti obchodnej spoločnosti ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████, ako žalovanej (ďalej len „žalovaná“) o zaplatenie sumy 77 621 € s príslušenstvom (ďalej aj „napadnuté konanie“).

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 Cb 95/2012 zo 7. marca 2017 jej priznal nárok na zaplatenie sumy 77 621 € spolu s príslušenstvom a zároveň jej bol ako žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Následne Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 Cob 173/2017 z 29. novembra 2018 potvrdil uvedený rozsudok okresného súdu a priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej vo výške 100 %.

4. Sťažovateľka namieta, že napriek jej „absolútnemu úspechu“ ako žalobkyne v napadnutom konaní okresný súd pristúpil k nesprávnemu a nespravodlivému deleniu súdneho konania ako celku na jednotlivé štádiá pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom, z čoho okresný súd vyvodzuje akési delenie na úspech vo veci pred prvoinštančným súdom a úspech vo veci pred odvolacím súdom, a predovšetkým okresný súd úplne opomína zákonné zásady pre priznanie náhrady trov konania podľa úspechu vo veci.

5. V tomto kontexte sťažovateľka uvádza, že z napadnutých uznesení nie je zrejmé, na akom právnom základe jej okresný súd nepriznal plnú náhradu trov konania, keď jej nepriznal náhradu aj za dva úkony právnej pomoci, a to konkrétne za vyjadrenie k odvolaniu z 22. januára 2015 a vyjadrenie z 24. septembra 2015 (úkony právnej pomoci vykonané v odvolacom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 Cob 321/2014, pozn.).

6. Podľa názoru sťažovateľky postup okresného súdu v napadnutom konaní vedie k „nelogickým a nespravodlivým záverom“, a poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd uznesením sp. zn. 1 Cob 321/2014 z 25. augusta 2016 zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 25 Cb 95/2012 z 24. júla 2014, pričom uvedená skutočnosť nemôže byť v žiadnom prípade na ťarchu sťažovateľky ako žalobkyne. Predmetný rozsudok okresného súdu bol zrušený z dôvodu chybného právneho posúdenia vykonaného okresným súdom a sťažovateľke nie je zrejmé, akým spôsobom by jej mala byť pričítaná dotknutá vada právneho posúdenia v odôvodnení zrušeného rozsudku okresného súdu.

7. Sťažovateľka namieta, že okresný súd rozhodol bez akejkoľvek opory v platnom právnom poriadku a týmto svojím postupom nesprávne aplikoval § 220 ods. 1, § 251, § 255 a § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava II. postupom a rozhodnutím zo dňa 7.3.2019 sp. zn. 25Cb/95/2012-375 a postupom a rozhodnutím zo dňa 1.4.2019 sp.zn. 25Cb/95/2012-396 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd SR uznesenie Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 7.3.2019 sp.zn. 25Cb/95/2012-375 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 1.4.2019 sp.zn. 25Cb/95/2012-396 ruší a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava II. je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

9. Sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 16. júla 2019 informovala ústavný súd, že v zmysle § 458 CSP podala podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora proti napadnutým uzneseniam, pričom Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vybavila podnet sťažovateľky tak, že dovolanie v predmetnej veci odmietla podať.

10. Sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 30. júla 2019 poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 27. novembra 2018 vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 8394/13), ktorého závery sú podľa jej názoru plne použiteľné i pre rozhodnutie ústavného súdu v predmetnej veci.

11. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke nesprávnosti a svojvoľnosti napadnutých uznesení, keď okresný súd nepriznal sťažovateľke, ktorá bola v konaní plne úspešná, náhradu trov konania za dva úkony právnej pomoci, a to konkrétne za vyjadrenie k odvolaniu z 22. januára 2015 a vyjadrenie z 24. septembra 2015.

III. 1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 95/2012 a jeho uznesením č. k. 25 Cb 95/2012-375 zo 7. marca 2019

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 95/2012 a jeho uznesením č. k. 25 Cb 95/2012-375 zo 7. marca 2019, ktoré bolo vydané súdnym úradníkom, ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity.

21. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku

právomoci na jej prerokovanie (III. ÚS 152/03, I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 585/2018, II. ÚS 273/2019).

22. V konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody.

23. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 25 Cb 95/2012-375 zo 7. marca 2019, ktoré bolo vydané súdnym úradníkom, mohla sťažovateľka podať sťažnosť (čo aj využila), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť sudca okresného súdu v sťažnostnom konaní, v ktorého právomoci bolo zároveň preskúmať aj postup okresného súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Právomoc okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o tomto uznesení, keďže sťažnosť v tomto prípade predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľky.

24. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III. 2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 95/2012 a jeho uznesením č. k. 25 Cb 95/2012-396 z 1. apríla 2019

25. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (ESLP vo veci *Robins c. Spojené kráľovstvo* z 23. 9. 1997).

26. Na druhej strane ústavný súd už opakovane vyslovil, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov. V tom sú vyjadrené atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, I. ÚS 119/2012, III. ÚS 151/2013 a pod.).

27. Uvedené stabilné právne názory ústavného súdu korešpondujú i širšiemu poňatiu jeho „prieskumného“ vzťahu k všeobecným súdom. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

28. Je potrebné pripomenúť, že ústavný súd nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov

všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

29. Z uvedených dôvodov rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

30. K záveru o porušení práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom v prípade sťažovateľky však ústavný súd nedospel.

31. K argumentácii sťažovateľky, ktorou namieta nesprávnosť aplikácie § 220 ods. 1, § 251, § 255 a § 257 CSP je potrebné uviesť, že základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania – prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 CSP) tromi samostatnými výrokmi (bližšie pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. novembra 2019).

32. Pokiaľ okresný súd nepriznal sťažovateľke náhradu trov konania za vyjadrenie k odvolaniu žalovanej z 22. januára 2015 a za vyjadrenie z 24. septembra 2015 adresované krajskému súdu, ktoré boli vykonané v rámci odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1 Cob 321/2014, a to z dôvodu, že v tomto odvolacom konaní nebola sťažovateľka úspešná (rozsudok okresného súdu sp. zn.. 25 Cb 95/2012 bol zrušený

v dôsledku odvolania, ktoré podala žalovaná, pozn.), nemožno jeho názor považovať za svojvoľný a nemajúci oporu v platnom práve.

33. Aj keď v tomto prípade o trovách odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 1 Cob 321/2014 nebolo rozhodované samostatným výrokom a o náhrade týchto trov bolo rozhodnuté v rámci druhého výroku rozsudku okresného súdu sp. zn. 25 Cb 95/2012 zo 7. marca 2017, ktorým okresný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania v plnom rozsahu, ústavný súd konštatuje, že uvedené zároveň nevyklučuje možnosť okresného súdu, ktorý rozhoduje už o konkrétnej výške tejto náhrady za prvoinštančné a odvolacie konanie, tieto nepriznať z dôvodu, že v tejto konkrétnej fáze konania – odvolacom konaní bola strana sporu neúspešná, z čoho vyplýva, síce okresným súdom explicitne nevyjadrený, záver o ich neúčelnosti.

34. Súčasne ústavný súd dodáva, že nepriznanie náhrady trov konania podľa predstáv sťažovateľa, teda nie úplne v takej výške, ako ich vyčíslil vo svojom návrhu, nezakladá nezákonnosť rozhodnutia, tobôž jeho neústavnosť, ak k takému záveru dospel konajúci súd po dôslednom vyhodnotení jednotlivých úkonov, ktoré následne nachádzajú svoje vyjadrenie v odôvodnení rozhodnutia, čo bol aj tento prípad. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o „neudržateľnosti“ či arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

35. Pokiaľ sťažovateľka v prospech svojej sťažnostnej argumentácie poukazuje na rozhodnutie ESĽP vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike z 27. novembra 2018, ústavný súd uvádza, že okresný súd v jej prípade neopomenul vo svojom rozhodnutí tieto dva úkony právnej pomoci a uviedol, prečo sťažovateľke nie je možné priznať ich náhradu na rozdiel od predmetného rozhodnutia ESĽP, v prípade ktorého tento konštatoval porušenie práv všeobecným súdom, ktorý úplne opomenul priznať sťažovateľke náhradu trov konania za dva úkony a vo svojom rozhodnutí sa s uvedeným žiadnym spôsobom nevysporiadal.

36. Podľa názoru ústavného súdu žiadna zo sťažovateľkou uvedených skutočností nepredstavuje také extrémne porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré by vyvolalo potrebu ingerencie ústavného súdu do rozhodnutia o konkrétnej výške náhrady trov konania.

37. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a uznesením okresného súdu č. k. 25 Cb 95/2012-396 z 1. apríla 2019 a postupom okresného súdu, ktorý tomuto uzneseniu predchádzal, nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

38. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu